

[Brusvang.]

tiltrådt både af kristeligt folkeparti og af de radikale.

Fremskridtspartiets repræsentant, hr. Tange, havde et par kritiske bemærkninger til mig for et øjeblik siden om, at vi en overgang fulgte denne sag med meget stor opmærksomhed og energi og siden ikke har gjort det. Det er ukorrekt. Det rigtige er, at vi allerede i efteråret 1975 fremsatte vort eget forslag om ændring af straffeloven, sådan at det blev klart, at der var fri adgang til hjem, skole, kirke og arbejdsplads, men jeg beder fremskridtspartiet være opmærksom på, at allerede i det forslag havde jeg peget på den mulighed, at man alene gjorde det til en politisag ved at sætte strafferammen til bøde eller hæfte. Det vil altså sige, at det har været fremme i centrum-demokraternes bevidsthed hele tiden, at afgørelsen i denne sag skulle ske ved en tydeliggørelse af de bestående retsregler, men på et niveau, der svarede til, at folk blev klar over, at de havde parkeret forkert, vi ønskede ikke at kriminalisere noget.

Det er jo sådan, at rent praktisk, hvis man begår en overtrædelse af politivedtægten, er det ikke en kriminel handling, og hvis man begår en overtrædelse af en bestemmelse i straffeloven, som er en politisag, vil det normalt heller ikke blive betragtet som en kriminel handling.

Men efter sagens behandling i retsudvalget og efter at have taget hensyn til den anbefaling, der kom fra straffelovrådet, om at dæmpe denne sag ned i spørgsmålet om, hvilken bestemmelse det skulle stå i, så er altså CD enig i, at det sikkert vil være meget fornuftigt, at det sker i politivedtægten, og det er derfor, vi støtter ændringsforslaget.

Men når vi stadig væk fremhæver, at det er nødvendigt at foretage en ændring i en regel, som er vendt udad, som er rettet til borgerne, så hænger det sammen med, at det er en kendsgerning, at retstilstanden stadig væk på dette område er uklar. Det er rigtigt, at vi har haft nogle enkelttilfælde, som man selvfølgelig kan drage nogle slutninger af, men det ændrer ikke den kendsgerning, at straffelovrådet måtte bruge 65 sider for at komme til den konklusion, at det vistnok måtte siges allerede efter gældende ret at være forbudt. Og når straffelovrådet skal bruge 65 sider for at komme til den

konklusion, er det da klart, at almindelige borgere ikke har en jordisk chance for umiddelbart at forstå disse bestemmelser, som de er i øjeblikket. Det er derfor, det er helt nødvendigt at få disse bestemmelser tydeliggjort, og det bør ske i politivedtægten.

Når centrum-demokraterne har taget afstand fra tanken om, at man skulle klare dette bare ved at lade justitsministeren udsende et cirkulære, skyldes det, at det efter CDs opfattelse er en praksis, man i hvert fald i sager af denne art ikke bør genoptage. Det er rigtigt, at i tidligere tider var det sådan, at regeringen kunne lave en slags autoritativ autentisk fortolkning af en eller anden bestemmelse og derved tydeliggøre den, og det havde altså stadig væk lovskraft. Det bør ikke være sådan i et moderne retssamfund. Der bør det derimod være sådan, at er der tvivl, bør selve de pågældende bestemmelser rettes, og det bør ikke ske ad omveje gennem et justitsministerielt cirkulære.

Også her vil jeg henlede opmærksomheden på, at det cirkulære, man har i tankerne — og justitsministeren har jo været så venlig at lade os få en smagsprøve på, hvordan det måtte se ud — er temmelig langt og temmelig omstændeligt, og det vil altså sige, at for at udtrykke det, der skulle tydeliggøre nogle få ord, der står i forvejen, må man bruge side op og side ned i stedet for bare bruge kort at skrive, at der skal være denne frie adgang til ejendomme, hvortil man i øvrigt er berettiget til at komme.

Hvad vil det betyde i praksis, om man gik den vej med et cirkulære? Det vil efter CDs vurdering have følgende uheldige konsekvens: borgerne og her altså fagbevægelsen og fagbevægelsens folk ville stå rundt omkring og ikke have nogen direkte adgang til at se, hvad der egentlig var gældende. Det vil sige, at dette cirkulære ville blive et knippelsuppecirkulære, som politiet kunne stå med på ryggen i de givne situationer og så, efterhånden som de udviklede sig, lige pludselig sige: så, nu er betingelserne efter cirkulæret opfyldt, nu kan vi altså sætte magtanvendelse ind, og sådan bør det selvfølgelig ikke være. Retstilstanden bør klart fremgå af selve bestemmelserne og her altså af politivedtægten.

Så vil jeg godt komme med en lille beklagelse til regeringen. Jeg synes, at rege-